

Biblióra Hajmáskér 2004. Szeptember 01.

Kedves Testvéreim, ezen a mai bibliórán én úgy gondoltam, hogy a Lukács írása szerinti evangéliumnak a 9. részéből, a 9. résznek az 57-62-ig terjedő verseiből olvasom fel az ígét, amit köztetek magyarázni szeretnék.

Tehát Lukács írása szerinti evangélium 9. részének az 57-62-ig terjedő verseit olvasom.

„Amikor mentek az úton, valaki ezt mondta neki: követlek, akárhova mész. Jézus azonban így felelt: a rókáknak barlangjuk van, az égi madaraknak fészükük, de az ember fiának nincs hova lehajtania a fejét. Egy másikhoz pedig így szólt: kövess engem, de ő ezt kérte: Uram, azt engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat. Jézus így válaszolt neki: Hadd temessék el halottaikat a halottak. Te pedig menj és hirdesd az Isten országát. Egy másik ezt mondta: Követlek Uram, de előbb engedd meg, hogy búcsút vegyek a házam népétől. Jézus pedig így felelt: aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.”

Kedves testvéreim, az utóbbi időben engem magamat is, és úgy érzem, hogy a körülöttem lévő világot is egyre inkább foglalkoztatja, hogy mit is jelent az, hogy jó keresztyénnek lenni, hogyan is követheti az ember a Krisztust lépésről lépésre minél következetesebben, hogy ne idegen hatalmaknak engedjünk, ne a világ kísértéseinek, hanem valóban azt cselekedjük, amit a mi mennyei Atyánk szeretett volna, amiért elküldte az ő egyszülött fiát. A felolvasott történetben három férfi is van. Az egyik, amikor meghallja, hogy Jézus mit prédikál, azt mondja, hogy követlek, akárhova mész. Igen ám, de ez az ember nem gondolja végig, hogy mit mond. Szeles, és hirtelen kimondja, hogy akárhová. De amikor szembesül a ténnyel, hogy Jézusnak nincs hova mennie, hiszen, mondjuk így, az ő hazája az egész világ, de egyben nincsen neki egy háza, egy hajléka sem, ahol lehajthatná a fejét úgy, mint saját tulajdonában, hogy tulajdonképpen rá van szorulva arra, hogy az emberek behívják őt a saját hajlékaikba, és nem valami biztonságba, nem egy – mondjuk így – rendezett életbe kell követni Krisztust, hanem a semmibe, a bizonytalanba, akkor elgondolkodik. Egy másiknak Jézus maga mondja azt, hogy kövess engem. Igen ám, de ez az ember ez azt mondja, hogy igen ám, de el kell temetnem az apámat. Azt hiszem, hogy zsidó ember számára, de keresztyén embernek is, az egyik legszentebb kötelessége az, hogy búcsút vegyen az őseitől, ezen belül a szüleitől, hiszen a Tízparancsolat is, amikor azt mondja, hogy tiszteld apádat, és anyádat, ez többféle lehet: tiszteld az életében, és add meg neki a végtisztességet. Nem hiszem, hogy akár Jézus idejében, vagy azóta élt volna valaki, aki elítélne közülünk egy olyan embert, aki arra hivatkozik, hogy jövök, de előbb még a végtisztességet megadom az én apámnak. A harmadik azt mondja, hogy követlek Uram, de hadd vegyek búcsút a házam népétől. Ez az ember talán az, aki leginkább önként felajánlva az életét, Krisztus felé fordul, és elfogad mindent, amit Krisztus kínálhat neki, még a bizonytalant is, még azt is, hogy a következő pillanattól már az élete csak és kizárólag az Úr lesz, de még ezt a mostani pillanatot, még a jelenemet Uram hadd ne adjam neked, most még a házam népe, most még a régi dolgaim, a múltam még fogva tart, mondja ő. És majd utána, ha elbúcsúztam, ha lezártam, ha minden szálát elvarrtam az életemben, akkor foglak követni téged. Úgy gondolom, hogy mind a három szereplő tökéletes példája annak, hogy hányféleképpen próbál az ember kibújni a Krisztus azonnali követése alól. Hiszen nemcsak azt jelenti ez a három ember, nemcsak azt szimbolizálja, hogy három ember, három különböző élethelyzetben mit válaszolhat a Krisztus hívó szavára, hanem sokkal inkább azt, hogy hányféle kibúvót, jogos, jogtalan érvet keres az ember arra, hányszor vagyunk mi magunk is kényelmesek, és mennyi kifogást tudunk találni, hogy még most ne. Uram, holnap követni foglak, de ma még nem. Ezt a percet még add nekem, itt még elrendezem a saját dolgaimat. És én biztos vagyok benne, hogy ez a három ember az első keresztyének számára is óriási tanulsággal szolgált. Hiszen gondoljunk csak bele, abban a korban, amikor Jézus élt, és Jézus az emberek között járt, talán nem volt ritkaság az, hogy valaki sokat vándoroljon, hogy hajléktalan legyen, hogy nincstelen. De azért más dolog, hogyha az ember elszegényedik – mondjuk így - a sors szeszélyéből, mint az, hogy önként vállalom a bizonytalant. Önként lemondok mindenről, mert van valami, ami fontosabb, mert megismertem valakit, aki az életem szempontjából sokkal fontosabb annál, sem hogy hol hajtom álomra a fejemet, hogy mit eszem holnap, hogy eszem-e egyáltalán valamit, és a biztos, a megszokott, a kényelmes életemet önként feladom érte. Aztán nagyon sok esetben elgondolkodom azon is, hogy vajon képesek vagyunk-e Jézusért feladni azokat a törvényeket vagy konvenciókat, azokat a súlyosabb, vagy kevésbé súlyos akár Tízparancsolatban is leírt dolgokat, amelyek azonban, ha őszinték akarunk lenni, ha Isten fia mellé állítjuk őket, ha Krisztus követését, vagy egy temetést kell választani, akkor mégsem lehetnek kérdések. Talán azért olyan óriási a kontraszt a történetben, talán azért olyan fontos, hogy ez az ifjú pont az atyját akarja eltemetni, hogy ennél jobban kiemelkedjen, hogy még ez az óriási dolog sem számít. Ha Isten mellett kell dönteni, ha Krisztus követéséről van szó, akkor az embernek meg kellene tanulni otthagynia mindent. Egyrészt nem törődni azzal, hogy vajon mi lesz velem holnap. Másrészt nem az elvárásokkal, nem a törvényekkel, nem a szabályokkal törődni, a holtainkat, a múltunkat magunk mögött hagyni, és akkor jön a harmadik ember, akinek a jelenjét is maga mögött kell tudni hagyni. Mindent: a múltat, a jelent, a jövődöt egyaránt fel kell adnia a keresztyén embernek, hogyha valóban, ha igazán, őszintén követni akarja a Krisztust. Persze testvérek, könnyű ezt kimondani. Könnyű erről beszélni, és lehetne hosszasan filozofálni, hogy hányféleképpen mi magunk is mikor mit tettünk, vagy nem tettünk meg. És a történet óhatatlanul nagy dolgokat tár elénk. Olyan hatalmas dolgokat, amiket még igazából elképzelni el tudunk, de valahogy kétezer év távlatából olyan nehezen szólítják meg az embert. És pontosan, mivel ilyen grandiózusak, mivel ilyen óriási, nagy ívű dolgok azok, hogy az embernek nincs hol álomra hajtania a fejét, mivel szinte költői drámaisága van annak, hogy valaki a saját apját nem temetheti el, nekünk magunknak azt kell számon kérni önmagunktól, hogy Uramisten tudtalak én követni téged a hétköznapiakban? Amikor nem az apámat kellett volna eltemetnem, hanem talán egyszerűen otthagyni a televíziót, vagy a pihenésemet feláldozni. Én elgondolkodtam tegnap azon, hogy vajon máskor én miért nem mentem el ide a Palihoz, és miért nem segítettem? Meg kell, hogy mondjam, hogy a kényelem. Azért, mert biztos, hogy időm lett volna rá, ha akarok szórítani, mint ahogy most akartunk, és tudtunk, ezelőtt is megtehettük volna. És kifogásokat kerestem, mert én is kerestem, biztos vagyok, mert többször is eszembe jutott, hogy jó lenne elmenni ide, hiszen nem először élveztem

Szilágyi Pálnak a vendégszeretetét, nem először voltam ott egyházmegyei, egyházkerületi lelkesértekezleten, tudjuk mindannyian, hogy ott van ez házikó, amely nem is házikó, hanem egy hatalmas komplexum, és tudjuk azt, hogy szükség lenne a segítségünkre. Igen ám, de kifogást könnyű találni. Könnyű azt mondani, hogy Uram, majd elmegyek holnap, mert ma még visszatart az, hogy valamit el kell intéznem. Van valami, ami fontosabb. Igen ám, de vannak ennél egyszerűbb dolgok is. Amikor meg kell válaszolnom egy embertársamnak, aki föltesz egy kérdést, hogy hiszel te Istenben? És akkor az ember szeret elmenni a kérdés elől, és azt mondani, hogy majd holnap megválaszolom. Most inkább térjünk ki. Holnap majd megszólítom a szomszédot, hogy jöjjön templomba, holnap majd őt is színvallásra készítetem, de ma még nem. Mert ma még nem akarok vele összeveszni, ma még nem akarom azt, hogy konfliktus legyen közöttünk, ma még nem vállalom fel, majd holnap. Ma még nem akarom kimondani a véleményemet, ma még nem akarok következetesen, az élet minden területén a Krisztus mellett dönteni. Mert kedves testvéreim, engedjétek meg, hogy elmondjam, hogy én nem hiszem azt, hogy van olyan hívő keresztyén lélek, amely az életnek csak egy-egy területére koncentrálódna. Hogy hívő vagyok, hogyha arról van szó, hogy mit mondunk a templomban, a templomból kijöve, de nem vagyok már annyira hívő, ha beléptem a saját házam ajtaján, a munkahelyemen már abszolút nem érek rá foglalkozni ezekkel a dolgokkal, hogy kisarkítsam a példát, amikor politikáról van szó, akkor nem vagyok hívő, amikor Bibliáorára jövök, akkor igen. Amikor arról van szó, hogy egy embernek, egy embertársamnak – mondjuk így – hitvallást kell tennem, bizonyosságot kell tennem a Krisztusról, akkor azt csak úgy óvatosan, szinte filozofikus szinten teszem meg, mind a kettőnk számára megengedve a kibúvót, hogy hát igen, lehet azért ellentmondani. Nem. Ezt nem lenne szabad, mert hiszem pont olyanná válunk, mint akiről Jézus beszél, hogy mi már rátettük a kezünket az eke szarvára, de vissza – visszanezegetünk. Egyrészt jó dolog azt mondani, hogy ugyan, de hát az életnek ezt a területét még nem adom oda Urnak. Tudom, nekem is vannak ilyen kísértéseim, ilyen pillanataim, ilyen részei az életnek, és úgy érzem, hogy szinte minden embernek körülöttem. Mások, de vannak. Egyszer egy lelkipásztor-kollegával amikor beszélgettünk, ő mondta azt, hogy tulajdonképpen, amikor ítéletet mondunk egy másik emberről, nem teszünk mást, mint a saját fejünkre olvassuk a Tízparancsolatot, mert egyik törvényben mi vagyunk jók, másik törvényben a másik lest jobb, de olyan nincs, aki egyszerre mind a tizet betarthatná, mindannyian bűnösök vagyunk. Ezt azóta teológiai alapigazsággént élem meg, és mindig megkérdem, hogy de mi hasznom ebből, hogy én ezt tudom? Hát, ha nem mondom ki, akkor semmi. Ha nem nézek bele a tükörbe, és naponta nem mondom el a tükörbe ezt az igazságot, akkor semmi. Akkor ez egyszerű tudás. Ha az Isten ígését csak elolvasom, csak meghallgatom a templomban, a Bibliáorán, semmi hasznom belőle. Ugyan azt mondom, hogy igen én ott voltam, én átadtam az életemet, vagy legalábbis annak harminc, negyven, hatvan percét az Istennek. Na de vajon magammal is vittem az Istent, és ott van velem minden pillanatomban? Vajon az egész életem egy barázdá, amit én szántok folyamatosan az Isten előtt, vagy tulajdonképpen azt mondhatjuk, hogy hétről hétre visszamegyünk, hogy 10-20 centit hozzászántunk ahhoz a barázdához, aminek a felszántásához az Isten meghívott bennünket, ahová elrendelt, ahová elküldött. S nagyon sokszor, főleg ezt a hasonlatot, a szántó-vető ember hasonlatát végiggondolva egy olyan képet látok magam előtt, és egy olyan egyházat, olyan gyülekezeteket, és olyan egyháztagokat, olyan lelkipásztorokat is természetesen, akik pontosan ezt csináljuk. Szántunk egy kicsit, majd megunjuk. Elmegyünk kalandozni egyet az élet dolgaiba, aztán vagy visszamegyünk az ekéhez, vagy nem, és természetesen elvárjuk, hogy az eke elé fogva a lovat, pont ugyanott várjanak bennünket ugyanúgy. És ha nem az történik, amit mi elvártunk, akkor méltatlankodunk azon, hogy a szántást újra előről kell kezdeni, mert talán éppen addigra újra benőtte a gaz, addigra újra elmosta egy eső, nem vetettünk bele magot, mert még a szántást sem fejeztük be, sokszor méltatlankodunk, hogy kicsik vagyunk, hogy gyengék vagyunk, hogy erőtelenek. Hogy az egyház miért nem szaporodik, miért nem vagyunk többen, és akkor elgondolom, hogy talán azért, mert elkezdünk szántani, de nem vetünk bele magot. Mert még be sem fejeztük a barázdát, mert mindig-mindig elrohantunk mellőle. És ez a mi hibánk, ezzel kell szembenéznünk, és pontosan ez az egyik oka, hogy mindig, azt is meg kell látnunk, hogy igazából nem vagyunk alkalmasak még mindig az Isten országára. Még mindig nem vagyunk alkalmasak arra, és nem vagyunk méltók arra, hogy elmondjuk magunkról, hogy Isten országának szolgálói vagyunk, hiszen mindig letérünk az útról. Nekünk mindig van egy jó kifogásunk, nekem is, és másoknak is. És én úgy gondolom, hogy a legfontosabb feladatunk egyenként mindannyiunknak az lenne, hogy ebből a három dologból kezdetnek csak egyet levessünk. Vagy azt, hogy a jövőnk miatt ne aggódjunk annyira, hogy hol lesz aludni helyünk, mert ha nem aggódunk, ha elfogadjuk azt, hogy Krisztusnak egész életében volt szállása. Nem tudta, hogy hol lesz a holnapi szállása, de volt. Ha elhisszük azt, hogy a múltat is magunk mögött tudjuk hagyni, mert a Krisztushoz csatlakozás egy új élet, egy más minőségű életet indít el bennünk, és pláne, ha képesek vagyunk arra, hogy a jelenünket, az itt és mostot is engedjük, hogy az Isten bennünk felülírja, és azt mondja, hogy ez az itt és most nem a tiéd, hanem az enyém. Itt és most azt tedd, amit én mondok, és most te ne búcsúzkodni akarj, te ne visszatekinteni akarj, te ne még egy szállal kötődni akarj, hanem gyere velem, kövess engem, akkor talán jobb szolgálói tudunk lenni az Úristennek, akkor talán több áldást is látunk a magunk munkáján, és ki tudja, tán ha nem is alkalmasabbá, de méltóbbá válhatunk az Istenek országára, és talán nem elfogyunk, hanem erősödünk, szaporodunk, gyarapszunk. Mert nemcsak szántunk, azt is kezdetlegesen, hanem talán megtanulunk magot is vetni az Isten dicsőségére. Ámen.